

U.S.A. CANADA

KONTAKTORGAAN VAN DE STUDIEGROEP USA/CANADA • OPGERICHT 10 JAN. 1970

Wvd. Red. A.J. v. Hulst
Postbus 49 Uithoorn

No 21 Januari 1978

WOORDJE VAN UW BESTUUR

"Ups and downs" zijn in het dagelijkse en verenigings leven een bekend verschijnsel. In onze Studiegroep is in de komende tijd 'n "Down" te verwachten in de vorm van een kontributieverhoging. Want ook wij kunnen niet ontkomen aan de inflationaire invloeden van deze tijd. Meestal is het prettiger om over de "Ups" te praten. En het op 12 November '77 aangekondigde plan "CANADA 1980" zouden wij wel als een "UP" willen zien. Dat hangt natuurlijk wel af in hoeverre een dergelijk plan tot realisatie komt. Voorlopig zijn wij, Uw Bestuur, gematigd optimistisch. Maar dat is in de eerste plaats 'n zaak van deelnemers-medewerking. Daar zal dus onze primaire aandacht heengaan. Reeds nu zijn er enkele toezeggingen, maar MEER informatie van de kant der leden is nodig en gewenst.

LEEST U ONZE 500ste BLADZIJDE (bl.180 dit Nr) Maar kijkt U ook op bl.176, voor onze ontmoetingsdag op Zondag. Waar? In de Randstad of in de Provincie? Welke stad? Wanneer? 2de Paasdag (27 Maart) of Hemelvaartdag (4 Mei) ?

EN ONZE BRIC ET BRAC OF VAN ALLES WAT VEILING.

vervolg van blz. 70, 89 en 119

W.F. BRIEL

4) "de Pinedo"-zegel.

Op 21 Mei 1927 werd een herdenkingszegel uit 1897, de 60 cent (zwart), van de volgende opdruk voorzien "Air Mail/de Pinedo/1927", in rood. Deze opdruk is op drie vellen van 100 stuks van de Cabotzegel aan gebracht. De oplage werd zo klein gehouden omdat de Italiaanse vlieger generaal Francisco de Pinedo er op stónd, niet meer dan 300 brieven mee te nemen. Deze 300 zegels zijn als volgt te verdelen:

258 stuks verkocht op postkantoor te St. John

4 beschadigde exemplaren werden vernietigd

20 stuks werden aan de Pinedo gegeven.

2 exemplaren kreeg de Italiaanse consul en

16 stuks werden onder officials uitgedeeld.

300 stuks

Het vliegtuig, de "Santa Maria II" vertrok er van Trepassey, waar de Pinedo zijn hoofdkwartier had gevestigd, op 23 Mei 1927. Door benzinegebrek was hij gedwongen 300 km voor de Azoren 'n noodlanding op zee te maken, waarna hij door een Portugese visboot naar Horta werd gesleept. Na brandstof te hebben ingeladen, zette hij zijn vlucht voort, vanaf precies dezelfde plaats waar hij zijn reis had onderbroken en bereikte tenslotte Ostia, aan de monding van de Tiber, op 16 Juni 1927.

De postzak bevatte 225 brieven, gefrankeerd met bovengenoemde opdrukzegel en 75 brieven met de gewone Cabot-zegel van 60 cent zonder opdruk. De postzak, die aan boord van het vliegtuig zoek was geraakt, werd echter op 22 Juni toch terug gevonden, en werd toen diezelfde dag naar Rome vervoerd. De postbeambten aldaar begonnen met het aanbrengen op de achterzijde van de brieven van een aankomststempel Rome met de datum 16 Juni 1927. Men was er nauwelijks mee begonnen, toen de opdracht kwam die brieven af te stempelen met de juiste datum van de aankomst.

Men vindt daarom brieven die korrekt aan de adreszijde het vertrekstempel van St John dragen gedateerd 20 Mei 1927 en van Trepassey met de datum 21 Mei 1927, echter met aan de achterzijde een aankomststempel van Rome met de datum 16 Juni 1927, of met twee aankomststempels Rome, gedateerd 16 Juni en 22 Juni 1927 en tenslotte met alleen het aankomststempel Rome gedateerd 22 Juni 1927.

Daar 225 zegels voor frankering zijn gebruikt en 4 wegens beschadiging zijn vernietigd, zouden er dus theoretisch 71 postfrisse exemplaren over moeten gebleven zijn. Dit is echter niet zo. Er zijn n.l. brieven bekend, verzonden uit New Foundland gewoon naar adressen in New Foundland, die gefrankeerd zijn met de bewuste opdrukzegels. Deze brieven dragen het vertrekstempel "Trepassey, 21 Mei 1927" en zijn langs de normale wegen naar de plaats van bestemming vervoerd.

5) de "Columbia"-zegel.

Op 25 September 1930 werd opnieuw een oceaانvlucht voorbereid, nu met het Britse vliegtuig "Columbia". Hiervoor werd het zegel van 36 cent van de uitgafte 1919 van een opdruk "Trans-Atlantic/Air Mail/By B.M. /"Columbia" /September /1930 /Fifty cents" voorzien. Van dit zegel werden 157 stuks gebruikt voor frankering, de rest bleef ongebruikt.

De vlucht werd gemaakt van 10 tot 11 Oktober 1930, door de Canadese vliegers J. Errol Boyd en Harry P. Connors met hun vliegtuig de "Miss Columbia".

6) De "Dornier DO-X"-zegel.

In 1931 maakte de DO-X, de 12-motorige Duitse reuzenvliegboot een vlucht van Europa naar Zuid Amerika, vandaar naar New York, om tenslotte op 19-5-1932 weer uit New York te vertrekken voor de terugvlucht naar Europa. De eigenlijke oceaانvlucht begon op 21 Mei 1932 van Holyrood op New Foundland. Gezagvoerder Christiansen vloog het gehele oceaانtrajekt op een hoogte van ongeveer tien meter boven de zeespiegel, daar gebleken was dat dit economisch de "beste hoogte" was. Op 21 Mei bereikte men Horta op de Azoren, op 22 Mei Vigo in Spanje.

Op 23 Mei werd in Cashot in Engeland geland en op 24 Mei 1932 werd het einddoel Berlijn bereikt.

Op 20 Mei '32 had de New Foundlandse posteries 'n zegel van 1 dollar (blauw) van de uitgifte luchtpostzegels 1931 (met watermerk "Wapen van New Foundland") voor deze oceaانvlucht, van de rode opdruk : "Trans Atlantic /West to East /Per Dornier DO-X / May 1932 /One dollar and Fifty Cents" voorzien. Er werden 8.000 zegels met genoemde opdruk vervaardigd, waarvan slechts 1.804 stuks zijn gebruikt om te frankeren. Er bestaan ook zegels met kopstaande opdruk.

7) De "Generaal Balbo"-zegel.

In 1933 maakte de Italiaanse generaal Balbo met 'n eskader, bestaande uit twintig toestellen een massa-oceaانvlucht van Rome naar Chicago. Het eskader vertrok op 1 Juli 1933 van Ortebello bij Rome, via Amsterdam, Londonderry (Ierland), Reykjavik op Ysland, Cartwright New Foundland, Shediack en Montreal in Canada en Chicago.

De retourvlucht ging via New York, Shediack, Shoal-Harbour, Azoren en Lissabon naar Rome.

Op 24 Juli 1933 gaf New Foundland ook voor deze oceaانvlucht een bijzonder zegel uit, n.l. de 75 ct van de luchtpostzegels, uitgifte 1933 met de zwarte opdruk : "1933 /Gen. Balbo /Flight /\$4,50". De opdruk werd geplaatst op blokken van vier zegels, aldus 2.000 opdrukken op 8.000 zegels.

Er bestaan zegels met een foutieve opdruk, n.l. 'n "4 \$ 50". Ook zijn er acht exemplaren bekend van het zegel van 10 cent (donkergeel) van dezelfde serie luchtpostzegels, uitgifte 1933, die abusievelijk van dezelfde opdruk zijn voorzien.

Hiermede is een einde gekomen aan de reeks van de uitgiften van luchtpost-opdrukzegels van New Foundland voor bijzondere oceaانvluchten.

0-0-0-0-0

Benjamin Franklin in roerige jaren : "We moeten te zamen hangen, anders zullen we zeker apart hangen"

Onnodig op te merken , dat er een geweldige strijd tussen de beide maatschappijen ontstond om de mijlen (= subsidie). De kosten van deze maatschappij en waren waanzinnig hoog en om de rente van schulden welke waren aangegaan, te kunnen betalen, moest er een forse hoeveelheid mijlen worden aangelegd , men kreeg dan weer subsidie en land en kon dus een beetje op adem komen. Er werd letterlijk en figuurlijk gevochten om elke mijl.

Beide maatschappijen bouwden ver voor het einde 'n aantal stukken van hun spoorlijn uit, om zodoende er ook van verzekerd te zijn, dat de daar tussen liggende delen ook door hun maatschappij zou worden aangelegd en niet door de konkurrent.

Op een gegeven moment bouwden zij midden in de hette zoutwoestijn naast elkaar : de Central Pacific, en de Union Pacific met een russenruimte van ongeveer 100 meter. Men liet elkaar om de beurt met de rotsblokken en al in de lucht vliegen en schoot op de tegenpartij.

Kortom, een enorme verkwisting, niet alleen van 't geld, maar ook van bloed van de Chinese koelies en de Ierse arbeiders.

Deze waanzin hield pas op, toen door de bemiddelende rol van President Grant (Sc 823) een kommissie van onderzoek werd ingesteld, welke met een ultimatum kwam : of het eens worden over een ontmoetingspunt ten Noorden van het Grote Zoutmeer in de Staat Utah, of stopzetting van de subsidie.

De maatschappijen boden eerst nog lang weerstand, ten slotte kozen zij eieren voor hungeld en togen weer aan het werk. Echter de mens is een vreemd en wispelturig wezen en in plaats van nu normaal door te werken, werd het nu een strijd van beide maatschappijen om het eerst op de overeengekomen samen voegingsplaats te komen.

De zweep ging er weer over en dagprestatie-rekords werden bijna dagelijks verbeterd.

Het absolute wereldrekord "spoorwegaanleg" kwam in die tijd op ruim 16 km per dag te staan.

Op 5 Mei 1869 werden op het Promontory heuvel plateau in Utah de beide lijnen verbonden.

Twee lokomotieven, één van de Central Pacific en één van de Union Pacific reden naar elkaar toe.

Thomas C. Durant voor de Union, en Leland Stanford voor de Central, sloegen een spoorspijker van zilver goud in de laatste dwarsligger. (Sc 922)

Het verbroederingsfeest kon beginnen en over het hele land werd het heugelijke feit gevierd.

In 1883 was de tweede trans-kontinentale spoorweg, de Northern Pacific, door Washington, Montana en Noord Dakota voltooid.

Er is veel van de oude glorie verloren gegaan. Oude zeer beroemde lokomotieven zijn weg of staan in musea of zijn privébezit.

In Knotts Berry Farm in Buena Park, California, is echter nog een oud treinstel in gebruik. Deze farm is een openlucht-museum uit de dagen van het Wilde Westen, wat nog geheel in bedrijf is. Het is een belevenis die Farm te bezoeken. De stoomlokomotief "Red Cliff" rijdt daar haar rondjes, dromend en mijmerend over de tijd, dat ze door de Rocky Mountains denderde in de vorige eeuw.

HJvdB.

Literatuur: tijdschriften en bibliotheekboeken.

EO FILATELIE

De Eo-filatelie ondervindt een steeds groter wordende belangstelling in filatelie-kringen. Het nu volgende verslag van de American Philatelist artikelen van Calvet Hahn, betreft vnl de oudste bekende brieven uit de Nederland-Amerika geschiedenis.

Er is weinig of geen kans, dat een dergelijk EO-poststuk in bezit van onze leden zal of kan komen. Maar in de totaliteit van ons Filatelie-territorium is de belangrijke historische inhoud van deze poststukken een interessante achtergrond. Red.

"POSTALE DIENSTEN IN NIEUW NEDERLAND"

Aantekeningen van Calvet M.Hahn artikel
uit "American Philatelist 1973"

Na ontdekking door Verrazano in 1524 (Sc 1258), is de eerste vestigings poging door de Fransen gedaan met een fortje op Castle Island in de Hudson bij Albany- Maar 100 jaar later begon het pas op gang te komen.

Na Hudson's verkenningsvaart in 1609, was de eerste Hollandse Bonthandel reis in 1610. In 1614 bij de instelling der Ver.Compagnie voor Nieuw Nederland voor de vaart op Noord Amerika, werd een eerste basis voor kolonisatie gelegd. Een eerste land kaart dateert van 1616, die op 18-8 van dat jaar met een missive in Amsterdam aankwam.

Er waren nieuwe ontdekkingen gedaan door Cornelius Hendrix, die een nieuw jacht, de Onrust gebruikte, rond Lange Eyland (Long Island) en het Hellegat N. van Manhattan en Long Island (Hells gate). Volgens berichten was de Onrust in deze streken gebouwd om dat Adriaan Block daar zijn schip door brand kwijt was geraakt.

In verband met de bonthandel was de eerste vestiging bij het tegenwoordige Albany. Daar was het einde van het Grote Irokezen Spoor (een 40 cm wijd bospad). Henrick Christiansen bouwde in 1614 op de ruïnes van Castle Island het kleine fort Nassau.

Het was tot 1617 in gebruik. Dat jaar was op de W. oever der Hudson (toen Montaigne River) bij Tawassantha Kreek, een nieuwe lokatie "Fort Orange", (Sc 615) tot 1628 in gebruik, toen het tijdelijk opgegeven werd, wegens moeilijkheden met de Indianen. On 1622 vroegen 60 Waalse families vestigings permissie; in dat jaar gebeurde niets, wel met de 260 ton metende "Nieu Nederlandt", Sc 614, onder kapitein Cornelis Jacobsz May (wel de eerste Directeur van N(ieuw) N(ederland) genoemd), begeleid door de Unie, met een aantal vrouwen. In totaal kwamen een 30 families met deze scheepjes aan, begin April in 1624 vertrokken van Holland, aankomst in N.N. in

Mei daar op volgend. Volgens Willem Verhulst, 2de Directeur -Generaal in 1627, werd toen een eind de Hudson opgevaren tot bij de Maeykans (Mohicanen) vonden daar een jacht "Vallende Notenboom" met Jan Jansz Brouwer, waar enkele families onder gebracht werden, tot onderkomens gebouwd konden worden.

In 1685 verklaarde een van de eerste kolonisten, de bejaarde Catelina Trico, 60 jaar na dato, maar als bleek door de z.g. "Rappard dokumenten" heel akkuraat, dat er 8 families op Noten eiland (nu Governors Island) waren afgezet. Dat eiland tegenover Manhattan, fungeerde toen als voorpost voor het in 1625 door (bouw)Meester Cryn Fredericksz te stichten Nieuw Amsterdam.

Ook waren er enkele families, die naar de Zuydt of Delaware Rivier gingen. Met 18 families werd verder de Hudson opgevaren naar Fort Orange.

BEHOUDEN BRIEVEN

De hiervoor genoemde van Rappard dokumenten werden in 1910 door de schrijver Dr Wieder ontdekt.

Zij bestaan o.a. uit :

Rappard A = algemene voorschriften voor kolonisten

" B = Eerste (tot nu bekende) brief van J.v. Rijn van 25-4-1625 uit Fort Nassau, nu Gloucester, N.J.

" C&D = Serie instructies voor Willem Verhulst, 2de Directeur-generaal der West Indise Compagnie, die in 1621 na haar oprichting het oktrooi van de Compagnie voor N.N. kreeg.

" F = Copie van brief van Isaac de Rasiere de nieuwe sekretaris, die op 4-5-1626 in Nieuw Amsterdam aankwam.

Baudertius, een der eerste geschiedschrijvers, citeert in "Gedenkwaardige Geschiedenissen", over 't jaar 1624 uit privé-brieven (die niet meer gevonden zijn), dat de kolonisten tamelijk tevreden waren en relaties in Holland adviseerden ook over te komen.

Fort Orange telde 125, Noten eylant een 100tal inwoners. Het bleven niet alleen blanken, in 1626 waren er al 11 negers. In de 1650er jaren zou minstens 1 neger gedood zijn bij Esopus Indianen aanvallen. In 1653, toen Nieuw Amsterdam stadsrechten kreeg (Sc-1027), werkten er een 50tal negers aan de palissaden-wal van de huidige Wallstreet, er waren toen een 5 à 600 inwoners. Een grote invoer in 1664 van 300 negers kwam met het slavenschip "Gideon", kort voor de Engelse bezetting. Er was toen sprake van 20% negers in de Nieuw Amsterdam bevolking.

Bekend is het dokument van Directeur P. Schaghen, in de Kon. Ned. Akademie, van 5-11-1626 dat meldt: "zij hebben het eylant Manhattas gekocht van wilde mannen voor de waarde van 60 guldens aan goederen, is 11.000 morgen groot. Zij zaaiden al hun graan in midden Mei en oogsten het half Augustus".

De Rasiere's brief (Rappard F) meldt iets over 'n roekeloos avontuur van Crieckenbeek, dat hem zijn leven kost, verwijst daarbij naar een brief van 'n Veerseart en het onderzoek van Minuyt, die daarna Directeur werd wegens het slechte gedrag van voorganger Verhulst. Een van Minuyt's eerste daden was inplaats van Crieckenbeek, tot kommissaris van het Fort Oranje te benoemen Bastiaan Jansen Crool, o.a. omdat hij bekend was met de gangbare taal.

Deze Isaac de Rasière, een Waal, geeft uitgebreide informatie over de retourlading van de "Wapen van Amsterdam", o.a. een 6500 bevervellen. Hij maakt gewag van een ring en een rok van 8 ottervellen, het enige voor de weduwe van Crieckenbeek, dat aan haar gezonden werd. Verder enige "sententien" t.w. veroordelingen, het ernstigste vonnis was voor W. Verhulst, die uit de kolonie verbannen wordt. Er is ook een klacht over de onder-kommies Fongersz, die voortdurend dronken is. En verder pleit hij voor de bouw van een klein fort aan de Zuydt (Delaware) rivier en meldt een overeenkomst met de Franse Indianen, Canadese en Irokezen, en de Minquaes (Mohawks), over vrije doortocht door hun gebied.

Bij de ruilhandel met de Indianen speelde een bijzonder artikel een grote rol. Dat was Wampum, ook wel seawan of zeewan genoemd. Dat was Indiaans geld bestaande uit aan snoeren geregen schelpen, waarbij de kleuren en vormen de waarde bepaalden. Er was groot gebrek aan Europese pasmunt en het wampum of zeewan kwam steeds meer in gebruik, ook voor betalen van traktementen, daarnaast eerst voor de handel der kleine luiden, maar later ook voor grotere transakties. Het was een bewerkelijke zaak, er was een koers van 1000 snoeren voor een beverhuid van 8 gulden. Spoedig werd de wampum-behandeling zake-lijk een beroep.

Rasière had al spoedig gezien, dat dit een vitaal materiaal was en wilde een grote voorraad hebben. Daarvoor schrijft hij aan de W.I.C. Hoog Mogende Heren, dat het nodig is over een flinke voorraad duffel te beschikken, maar geen rood of andere opvallende kleuren, maar donkere, liefst zwart. Want de Indianen hadden al lang gemerkt, dat zij dan minder opvallend waren bij de jacht. En met duffel handel kon men een flinke voorraad wampum krijgen. Deze wampum-handel was niet alleen het begin van "Wallistreet" als groot financieel centrum, er was meer. Samen met de "vrijhandel" in drank, kwamen niet alleen Indianen, maar ook de Engelsen en werd het jonge Nieuw Amsterdam de belangrijkste handels plaats. Heel, heel lang deed dit wampum dienst, in de 19de eeuw, omstreeks 1840 werd het nog in Staat New Jersey aangemaakt.

Maar al spoedig vroeg deze kundige Rasière terug te keren naar Holland, het was hem te ruw. Een kopie van deze brief (Rappard F), die op 5-11-1626, gelijk met het beroemde stuk van Schaghen in Amsterdam aankwam, is in de Huntington Library van Californië.

Een andere brief, die de Huntington Library in zijn bezit heeft, is van dominee Michaelius van 8-8-1628. Deze brief was gericht aan de sekretaris der W.I.C.kamer te Hoorn, Joannes Foreest. In 1902 is deze brief uit de Foreest-nalatenschap bij Frede-

rick Müller in Amsterdam geveild aan W.H. Arnold, uit Nutley N.J., die het voor \$ 350.-- aanbood aan de N.Y.C. Public Library, maar het ging naar de al genoemde Huntington Library.

In deze brief klaagt Michaelius over de 3 maanden durende reis van Januari tot April 1628 en de boze en slechte behandeling aan boord. Mede door de onaangename reis overleed zijn vrouw zeven weken na aankomst. Na een verzoek om het zenden van koeien en paarden, pleit hij voor de overkomst van handswerklieden voor het bouwen van huizen en versterkingen in N.A. en omgeving. Hij bevestigt dat het eiland Manhattan de strategise sleutel voor het omringende gebied is en het eerst ontwikkeld moet worden. Hij merkt op, dat de bouw van versterkingen niet zo zeer tegen de "wilden", maar tegen andere ongewenste indringers(m.n.Engelsen) is gericht. Er werden meer bomen gekapt en nog een molen opgebouwd om het hout te bewerken en naar Holland door te zenden. Uit deze brief blijkt verder, dat deze door JarJansz Brouwer, schipper der "Vallende Notenboom" was meegenomen, dus a.h.w. "kapiteinspost". Drie dagen later, op 11-8-1628, schrijft Michaelius zijn tweede brief, deze is in 't bezit van de New York Public Library, is meer dan een eeuw bekend en enkele malen gepubliceerd. Deze brief was gericht aan een kollega, dominee Smoutius in A'dam. Deze werd later wegens "hoogmoed en regerings-ondermijning" uit de stad verbannen. Michaelius deed zelf ook wel wat meer dan preken, van hem werd, in begin 1630, aan Rensselaer geschreven, dat de dominee heel ijverig bezig was het vuurtje van meningsverschill(len) tussen Minuyt en Rasière aan te wakkeren.

WORDT VERVOLGD

Toegepaste afkortingen: N.N.= Nieuw Nederland
W.I.C.=West Indise Compagnie N.A.= Nieuw Amsterdam

Literatuur: Behalve Calvet Hahn's artikelen serie, werd geput uit "Hollanders a.d. Hudson", Oosthoek encyclopedie en eigen aantekeningen.

AvH

SCOTT 613, EEN ZELDZAME VERSCHIJNING
(uit SPA Journal van Maart 1977)

Met hulp van de SPA keuringsdienst heeft een lid een belangrijke U.S.A.postzegel vondst gedaan, te weten een Nr 613, in Rotary druk van de Harding herdenkingszegel met tanding 11. Weinig meer dan een dozijn van deze zegels zijn bekend, allemaal gebruikt. Scott '77 prijst hem op \$ 7.000.--, wat er op wijst, dat deze zegel zeer weinig aan de filateliemarkt komt.

Het verhaal van deze zegel is, dat hij voorkwam in een wat verfromfaaide, ongeveer 20 jaar oude album, met een catalogus-waarde van \$ 400,-- à 500,--.

Ten tijde der veiling aankoop had de koper geen erg in 't waardevolle exemplaar, daar kwam hij pas bij nadere beschouwing achter, zich afvragende, hoe of dat mogelijk was en waar het vandaan kwam.

Behalve dat de Scott 613 bestaat, is er heel weinig van bekend. Uit Max G. Johl's "The U.S. Commemorative stamps of the Twentieth century" deel I, wordt geciteerd : President Warren Harding, op terugreis van een bezoek aan Alaska, overleed na een kort ziekbed, op 2 Augustus 1923. Enkele dagen na zijn dood gaf de Postmaster General opdracht om 'n herdenkingszegel te drukken. Deze werd op 1 Sept. '23 in Marion, Ohio, Harding's woonplaats, en bij de filatelistische dienst in Washington DC uitgegeven. Het was de gewone vlakke plaatdruk, met de gangbare perforatie 11. Dit is Scott 610.

Op verzoek van verzamelaars en andere geïnteresseerden in vellen-indeling, of delen er van, werd als souvenir de vlakke plaatvellen van 400 stuks ongeperforeerd verkocht. Dit is Scott 611.

De zegels waren populair en de vlakke plaat pers kon de vraag niet bijhouden. Nieuwe platen werden gemaakt voor een Rotary pers uitgave. Vanwege de ronding der plaat zijn de zegels $22\frac{3}{4}$ mm hoog, inplaats van de $22\frac{1}{4}$ mm der vlakke plaat uitgave. Deze werden met tanding 10 geperforeerd, als met de 1 cent postzegel was gebeurd op de zelfde pers.

Deze uitgave is Nr 612.

Hier volgt wat Johl vermeldt over Scott 613, de Rotary druk met tanding 11 :

Lang werd gedacht, dat er 3 varieteiten van deze zegel waren uitgegeven (610, 611 en 612). Deze opvatting duurde bijna 15 jaar, tot dat er exemplaren werden gevonden van de 1 cent Rotary druk zegels der gangbare 1921 en '23 series, die 11x11 getand waren inplaats van 10x10. En daar deze varieteit in de zelfde tijd liep als de Harding Rotary's begon met te geloven, dat het mogelijk was dat ook deze uitgave (613) in de ongebruikelijke tanding was gemaakt. Naarstig zoeken van verzamelaars resulteerde in de vondst van enkele exemplaren.

De Rotary zegels van deze grootte zijn met de lange zijden parallel met de ronding van de plaat gedrukt, om op de helft van de rotary plaat te passen. Deze ronding rekt het ontwerp dus uit en als gevolg zijn deze Nr 613 zegels hoger dan de vlakke plaat zegels. Dat geeft dus een eerste test voor deze varieteit.

Er is geen informatie te verkrijgen, hoe en waarom zij zijn gemaakt. Het buro van Graveer en Drukkeren heeft geen opdracht om een speciale machine in te zetten met perforatie 11. Daarom moet deze uitgave op korte of afvalvellen gedrukt zijn, die men heeft "geborg", terwijl zij samen met afval van gangbare coils, op de daarvoor gebruikte machines werden afgedraaid. Hun opname tussen dergelijke te drukken afval is zo goed als zeker toeval geweest. Ook zijn er geen feitelijke gegevens, wanneer deze zegels werden uitgegeven en hoeveel vellen die 11 perforaties hebben gekregen.

De voorman der S(ociety of) P(hilatelic) A(mericans) keuringsdienst verwacht zeker, dat "ARTISTEN" zullen PROBEREN deze varieteit te VERVALSEN, uit gewone "rotary-Hardings" of ongetande vlakke plaat zegels, DUS ZIJ MEN ZEER OP ZIJN HOEDE.

Dat neemt niet weg, dat de lezers onder onze leden nog eens, met de catalogus, hun Hardings nalopen.

Misschien schuilt er nog een exemplaar in album of "sigarenkistjes". In elk geval kan deze vondst de verzamelaars aanmoedigen om meer attentie aan het "gewone goed" onder hun postzegels te besteden.

AvH

BENJAMIN FRANKLIN

Er is een uitgebreid artikel voor ons Kontakt-orgaan over deze grote Amerikaan in voorbereiding. WIE DER LEZERS HEEFT BOEK(EN), ARTIKELEN, OF DOKUMENTATIE TER INZAGE VOOR DE REDAKTIE ??

GOVERNEURS PALEIS SANTA FE N.M. Sc1031a en 1054a.

Het is misschien weinig bekend, dat New Mexico, al een oude cultuur en geschiedenis heeft voor U.S.A. begrippen. Omstreeks het jaar 1000 hadden Indianen hier hun beschaving gebracht en gedurende 300 jaar was er een "gouden tijd" voor de Pueblo bouwkonstrukties, waarvan nog ruïnes over zijn. Latere monumenten bestaan nog, o.a. in Taos. Toen in de 16de eeuw de Spanjaarden de Vaca (1536) en Coronado's bloedige verovering in 1540 al "voorlopers" waren geweest, begon dit land in 1598 met kolonisatie. In 1610 wees de onderkoning de plaats van de nieuwe hoofdstad aan en noemde het "La Villa Real de Santa Fé de San Francisco"- afgekort tot Santa Fé. Het "Paleis der Gouverneurs" werd gebouwd op de plek van een Indiaanse pueblo(dorp), in een Spaanse bouwstijl met Indiaanse invloed (plat dak), van 1610-'12. Het is 't oudste overheidsgebouw der USA en Santa Fé was 3 x hoofdstad, voor Spaans Amerika voor Mexico en voor New Mexico tot 1901. Sindsdien is het "The Museum of New Mexico" en vanaf 1909 is het ook een centrum voor Oudheidkundig onderzoek. Het wordt onderhouden door de "Historical Society of New Mexico". De postzegel is ontworpen naar een foto van Tyler Dingee. Zie ook Sc 944.

NIEUWE UITGIFTE : 50 JAAR VREDESBRUG

Tijdens de laatste oorlog tussen USA en Brittania (en Canada) speelden de forten Porter (Buffalo) en Erie (Ontario), tegenover elkaar aan de Niagararivier een belangrijke strategische rol. In 1927 kwam op die plaats de Vredesbrug gereed, die letterlijk de grens tussen beide landen overbrugde.

Het was een grote gebeurtenis, de USA was vertegenwoordigd met vice-President Ch. G. Davis en Secretary of State Fr. B. Kellogg, van Canadese-Britse zijde de Premiers W.L. Mac Kenzie King en Stanley Baldwin met de prins van Wales. Canada's Mackenzie King zei in zijn feestrede o.a. "aan onze grens is sinds meer dan 100 jaren geen enkel schot meer gevallen, noch werden degens gekruist. Er zijn geen forten meer. Waar eens 2 forten tegen over elkaar lagen, zijn heden de peilers van 'n brug verankerd die internationale vrede, vriendschap en Goodwill verenigen".

En tot heden overspant de Vredesbrug nog altijd de langste onbeschermdde grens in de wereld.

Datum = 4-8-1977, waarde = 13 cent. Motief "Vredes brug en vredesduif" Ontwerper Peter Cocci, die als voorbeeld der vredesduif een houtsnede van Bernard Brussel-Smith gebruikte. Schrift = Jos.S. Creamer, graveur Rob. Culin Sr.

Formaat 36,5 x 21,3 mm. Druk = Intaglio in blauwe kleur, vellen van 50 zegels met 1 plaatnummer.

Kantoor Eerste dag uitgifte = Buffalo.

Eerste overname van Rundbrief 5 der Bundes Arbeitsgemeinschaft U.S.A.

AvH

N.B. Op de zelfde dag verscheen een Canadese zegel van 12 cent. Zie blz. 559 Maandblad Nr 7/8-1977.

GEVRAAGD : 'N GOEDE TWEDEHANDS SCHRIJFMACHINE
VOOR ONZE STUDIEGROEP.

AANBIEDINGEN: A.J.v. HULST TEL. 02975-63268
NA 6 UUR 's AVONDS

ONTMOETINGSDAG OP ZONDAG ? JA, KOMT! WAAR? WANNEER?

OPNIEUW IS OVERWOGEN EENS SAMEN TE KOMEN OP ZONDAG
Een bliksempeiling leerde, dat een 20-tal leden en
Bestuur der "Zaterdag-bezoekers" wel willen komen.
NU ZIJN DE VRAGEN : Welke leden in den lande, die
Zaterdags (bijna)altijd verhinderd zijn, willen 'n
dergelijke Zondag-ontmoeting met ons mee beleven ?
Waar zouden zij bij voorkeur samen willen komen ??
Wie weet waar wij een redelijk bereikbaar zaaltje
(tot fl 50.-- zaalhuur) voor ca. 40 personen kunnen
krijgen ?? Gedacht wordt aan Emmeloord, Dronten, of
Harderwijk, Apeldoorn, Deventer, Ede, Arnhem, Wa-
geningen, Den Bosch etc.

DRINGEND VERZOEK OM REAKTIES VAN UW KANT, wat UW wens(en) is(zijn). O.i. heeft onze Studiegroep nog niet eerder 'n kans gehad, deze proef te laten gelukken, als nu het geval lijkt. Als de eerste keer zou tegenvallen, duurt het misschien weer een tijd voor wij een nieuwe poging durven wagen.

HOREN WIJ VAN U ?? Het mag per brief(kaart) aan ons Sekretariaat: Thomas à Kempis straat 17 A'dam, 1064 LT, maar een telefoontje kan ook: 020-132313, bij geen gehoor 02975-63268.

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

XX

BRIC ET BRAC VEILING.

OP DE ONTMOETINGS DAG VAN 11 MAART 1978 ZOU UW
BESTUUR GRAAG EEN "VAN ALLES WAT" VEILING WIL-
LEN HOUDEN VOOR EEN FINANCIËLE STEUN VAN ONZE
"STUDIEGROEP U.S.A.-CANADA".

S.V.P. UW VEILINGSTUKKEN, GIFTEN, VOORWERPEN,
ENZ. ENZ. AANBRENGEN OF OPGEVEN AAN :

A.J. v. HULST POSTBUS 49 UITHOORN 02975-63268
H. WENDT CRIJNSSENSTR 56 ' ' A'DAM 020-128631.

na 6 uur 's avonds

S.V.P. EVENTUEEL VEILING VOORWAARDEN BYSLUITEN
XX

Op een zonnige Julidag in 1608 stond een groepje Indianen aan de oever van de St Laurens rivier, op de plaats waar nu Quebec City ligt. Zij tuurden de rivier af, nieuwsgierig naar een vlekje, dat met het getij mee kwam drijven. Dit was het begin van een gebeurtenis in Canada's geschiedenis, die 300 jaar later herdacht zou worden met de uitgave van een van Canada's attractiefste postzegelseries, de "300 jaar Quebec" van 1908.

Het kleine vlekje, ver op de rivier, met verwondering door de Indianen beschouwd, bleek een kwetsbark, met aan boord Samuel de Champlain, die stichter, ook wel Vader van Nieuw Frankrijk zou worden. Champlain in Brouage, Frankrijk geboren, een soldaat, zeeman en ontdekker, kwam om het zaad van de Europese beschaving in Canadese grond te planten. Hij was 74 jaar daarvóór door Jacques Cartier voor gegaan, maar deze had geen poging gedaan een kolonie te vestigen.

Al heel lang hoort men over de politieke onrust bij de inwoners van Quebec, voor een deel afstammelingen van diegenen die Champlain volgden. In 1967 is er voor die onrust een nieuwe impuls, door het nog al van de etikette afwijkende en wat opruiende bezoek van President Ch. de Gaulle aan deze "Franse" provincie. Een tijd lang heette het Beneden Canada voordat het de provincie Quebec werd.

Het heeft van het begin af moeilijke tijden gehad, de immigranten kwamen maar in kleine getale. In de zomer van 1629 waren 3 Britse schepen gesignaleerd bij het Orleans eiland en 6 andere schepen ankerden bij Tadoussac, onder bevel van Lewis en Thomas Kirke, die de overgave van het fort vroegen.

De mannen van Champlain hadden te weinig voorraden en waren niet in staat een gevecht te beginnen. De Britten konden hun vlag hijsen en Quebec kwam onder Brits bestuur. Champlain keerde terug, maar is eerst naar Londen gegaan om de Franse ambassadeur

te spreken. Hij had 21 jaar besteed om Frankrijk een vaste voet in de nieuwe wereld te bezorgen. Hij had een kaart van Canada gemaakt, waarop grenzen stonden aangegeven en spendeerde 5 weken in de stad Londen om leiding aan de onderhandelingen te geven voor de teruggave van de kolonie aan Frankrijk. Daarna bezocht hij Rome en Parijs, waar hij een uitstekende indruk maakte op Louis XIII. Als resultaat ging er een officiële brief naar Karel I van Engeland, met de eisen voor teruggave van het kasteel, fort en alle havens aan Arcadise (Canadese Oost) kust. De Compagnie van "Een honderd leden" was gereed om een vloot onder bevel van Razilly te bemannen en uit te rusten, om Quebec met geweld te heroveren. Deze preparaties alarmeerden Engeland dusdanig, dat Karel I beloofde de oude situatie te herstellen en dat met een verdrag in Maart 1632 te legaliseren.

Het daarop volgende jaar ging Champlain terug naar Nieuw Frankrijk als gouverneur. Hij had ook de titel van Koninklijk aardrijkskundige gekregen. Zijn voldoening was maar van korte duur, want hij overleed op Kerstdag 1635 op kasteel St Louis.

Slechts zeer enkelen hebben zo veel gewerkt en geleden om plannen voor een Nieuw Frankrijk te realiseren, met zo weinig persoonlijke beloning als Samuel de Champlain. Hij en Jacques Cartier, de 2 belangrijkste mannen, die aan de bezetting en ontwikkeling van Canada werkten, zijn afgebeeld op de 1 cent groene zegel van deze serie.

Het ontwerp is van de 19de eeuwse schilderijen uit 't stadhuis van St Malo in Frankrijk, waar Cartier in 1557 overleed. Een oplage van 22.530.000 zegels was gedrukt van de platen Nr 1 en 2, van 100 stuks elk, en platen 3 en 4 van 200 zegels, de laatste werd gesneden in vellen van 100 zegels.

De halve cent, sepia-bruin is ontworpen naar twee portretten van 1906 door W. en D. Downey uit Londen, van prinses Mary van Teck en prins van Wales.

De prins (later Koning George V), was door zijn koninklijke vader afgevaardigd naar Canada in Juli 1908 met H.M. "Indomitable" voor de installatie der Abraham vlakte als een Nationaal Park ter verbetering der relaties tussen Engels- en Frans Canada-zen. De vlakte van Abraham (zie Sc 388), plaats van die fatale slag van 13 Sept. 1759, tussen Wolfe en Montcalm, was een land-konsessie aan Abraham Martin, op de plaats van het Franciscaner klooster op de Grand Allee. Deze konsessie is van 1613 voor de Martin's, zij waren een der eerste serieuze kolonisten ten tijde van Champlain's vroege pogingen voor ontwikkelingen.

De prins van Wales nam veel moeite tijdens zijn bezoek om de Frans Canada-zen als achtenswaardige medeburgers te behandelen en verklaarde dat relaties beter waren dan ooit.

Van deze $\frac{1}{2}$ cent zegel is een oplage van 2.000.000 gedrukt van plaat Nr 1 in vellen van 100 stuks.

Wordt vervolgd

"TEKSTEN OP POSTZEGELS"

Op 23-3-1775 formuleerde Patrick Henry als lid van de 2de Virginia Conventie in Richmond, tijdens een patriottische rede zijn beroemde uitspraak:

"Ik weet niet waar anderen staan, voor mij geldt: GEEF MIJ DE VRIJHEID OF GEEF MIJ DE DOOD".

Op dit klassieke gezegde werd in 1961 het Credo-zegel Scott 1144 uitgegeven.

Het moet in dat jaar geweest zijn, dat 'n verloofd Amerikaans paartje huwelijks voorbereidingen trof. Daarbij hoort ook 't verzenden der "trouwkaarten", waarmee de mannelijke helft belast werd. Deze frankeerde alle enveloppen met zegel 1144, waarop dus de uitroep "Geef mij de vrijheid of geef mij de dood". Toen de a.s. bruid daarvan kennis kreeg was zij zo verbolgen, dat zij het huwelijk afgelastte. Men zij dus gewaarschuwd, dat het van groot belang is de teksten op frankeerzegels te weten, alvorens deze te gebruiken.

Omstreeks onze "8ste verjaardag" krijgt U deze jubileum bladzijde onder Uw ogen. Een gebeuren waar wij blij mee mogen zijn, want al met al is het nu toch een heel boekwerk geworden. Na een bescheiden begin in 1970-'71 met 5 nrs, moesten de leden twee en 'n half jaar wachten voor de draad weer opgepakt werd. In de seizoenen 1974-75 t.e.m. 1976-'77 werd de gewenste regelmaat bereikt en wij hopen 't in dit huidige seizoen te handhaven. Veel verder durft de redactie nog niet te kijken. Maar wij zijn wel van goede wil en daarom schakelen wij van deze kleine terugblik over op de komende jaren. En daarvoor heeft Uw Bestuur een veel zeggend MOTTO gekozen, dat luidt:

"CANADA 1980"

In Januari van dat jaar is het 10 jaar geleden, dat onze Studiegroep in Utrecht 't leven zag. Wij willen proberen dat jaar een manifestatie te maken, die zo niet 100%, dan toch grotendeels op ons andere, wel eens "tweede" verzamelgebied genoemd, te weten CANADA, gericht zal zijn. Een waagstuk? Misschien wel, maar dat werd ook 'n paar jaar geleden gezegd van "200 Years USA". Wij menen, dat er wel een aantal redenen zijn om het te proberen. Eerstens lijkt het logis, nadat felle schijnwerpers op de U.S.A. geschoten hebben, nu op CANADA eens het volle licht te plaatsen. Tweedens leerde de Enquete van 1976 ons, dat een 40tal leden van ons samen ruim 200 takken der CANADESE filatelie-boom koesteren en laten groeien. Hieronder nemen takken als klassiek, modern, luchtpost, Precancels, stamped envelopes, postcards en Dominions een ruime plaats in. Derdens was een der opmerkelijkste ervaringen der Amphilex '77, het grote aantal belangstellenden voor het verzamelgebied CANADA. Dikwijls bleek de reden te zijn, dat familie en vrienden daar woonden, die nog al eens 180

materiaal stuurden. Wellicht kunnen deze mensen op deze manier aangetrokken worden en over onze drempel komen. Verder hebben wij zulke prettige ervaringen op die zelfde Amphilex '77 met de Canadese posterijen gehad, dat wij hopen van Canadese kant op een of andere manier medewerking te krijgen.

Maar daarvoor is nodig, dat wij eerst in eigen omgeving kijken. Reeds nu vraagt Uw Bestuur aan die leden, die mee willen doen, dat aan het Bestuur nu al kenbaar te maken.

Twee jaar gaan vlug om en het is bijzonder nuttig, om te weten WIE eventueel met WAT komt en HOE of zij/hij het denkt te doen.

HOREN WIJ IETS VAN U ? U HOORT NOG WEL VAN ONS.

Redaktie

CANADA 1497-1947
Historie-fragmenten

Ontdekking van Canada in 1497 door John Cabot (Sc-282) gaf aanleiding tot vele tochten naar de rijke visserij gebieden in de St Laurens delta. Visserij ruilden kleine dingen als zakmessen en kettingen, tegen bontvellen. Daarna kwamen pannen en ketels, die revolutionaire invloed in de Indiaanse huishoudelijke gang van zaken had.

De Fransman Cartier (Sc-7, 97, 103, 208) drong in 1535 diep in het St Laurens gebied en stichtte een fort, waar nu Quebec ligt, maar de bezetting kon zich niet handhaven.

De bonthandel nam steeds meer toe en van 1603-1633 vormde Samuel de Champlain (Sc-97, 99, 102, 227, 379) met beperkte middelen de kolonie Nieuw Frankrijk, met hulp van Jezuiten en Ursulinen. In 1641 waren er 250 Fransen, in 1666 meer dan 3000.

De kolonisten werden belaagd door Irokezen, die O. van de St Laurens verbleven en geteisterd door de pestziektes.

De Franse regering had door binnenlandse problemen te weinig aandacht voor Nieuw Frankrijk (Sc-611) zoals Nederland zich weinig aan Nieuw Nederland

gelegen liet liggen. Lodewijk XIV benoemde voor 't eerst een onderkoning, de Tracy, die met zijn intendant Talon (Sc 398) forten begon te bouwen. Dit lokte nieuwe emigranten. Missionarissen en handelaars drongen dieper het achterland in en in 1678 was La Salle (Sc 446) als eerste Europeaan bij de Niagara-watervallen. Exploraties van het Mississippi gebied schenen een doorlopende landstreek van Labrador tot de Golf van Mexico te scheppen. Naast Quebec ontstond Ville Neuve (=Montreal).

Botsingen tussen Engeland en Frankrijk in Europa hadden een weerslag in de Noord-Amerikaanse gebieden. Gouverneur Frontenac (Sc 561) probeerde in de negenjarige oorlog, 1688-97, naar de Hudsonvallei door te breken, maar dat mislukte. De Spaanse Successie oorlog kostte Frankrijk New Foundland en het huidige Nova Scotia, daarnaast kreeg Engeland ook gebied langs de Hudson baai. Beide partijen maakten gebruik van Indianen stammen, in het begin waren de Fransen daar meer mee gebaat.

Na 1750 was er strijd in het Ohio gebied en nadat William Pitt aan het bewind kwam in Engeland, werd in 1758 'n expeditie macht onder Wolfe en Armhurst naar Canada gezonden, waartegen de Franse koloniale troepen van Malcolm (Sc 100 en 388) niet genoeg verweer hadden. In 1763 werd Canada bij de Vrede van Parijs aan Brittania afgestaan.

In die tijd woonden in Canada ongeveer 55.000 Fransen, die in 2 eeuwen toenamen tot een 3 miljoen, welke zich weinig met andere volken vermengden.

Na de kapitulatie verlieten leger, ambtenaren, goede kooplui e.a. Canada. De grote massa bleef er achter en vond nieuwe leiders bij de R.K.priesters, die hielpen Franse taal, burgerlijk recht en godsdienst te handhaven.

Het steeds groter wordende Britse volksdeel (veel immigranten) verlangde Brits recht en vonden het vanzelfsprekend, dat Franse Canadezen niet tot het Bestuur werden toegelaten, omdat zij R.K. waren.

De Britse regering ging daar niet op in en dus was er bij de Frans Canadezen meer vertrouwen in Londen

den, dan in hun Britse landgenoten.

Nieuw Frankrijk werd de provincie Quebec, het bestuur werd geregeld bij de Quebec Act van 1774, en zeer redelijk voor de Frans Canadezen, omdat de Britse regering van lord North vreesde voor Franse aansluiting bij de opstandige Amerikaanse kolonien. Die opzet lukte, Britse troepen hadden weinig of geen last van die kant. Na 1783 kwamen ruim 60.000 Britse Loyalisten (Sc 209) uit de nieuwe U.S.A. in Nova Scotia en New Brunswick en verder Westwaarts. De Noorderlijke oevers der Grote Meren werden bevolkt en in cultuur gebracht, met door de Regering verschaftte werktuigen.

Brits-Franse tegenstellingen bleven en in 1791 besliste de regering Pitt tot een wettelijke instelling van een Brits Oppper Canada en een grotendeels Frans Beneden Canada, elk met een eigen Wetgevende Vergadering. De betekenis was beperkt, want Londen benoemde de Uitvoerende Raad. Beide delen hadden Brits strafrecht.

In de Brittania-U.S.A. oorlog van 1812-'14, onder leiding van Isaac Brock (Sc 501), hoopte de U.S.A. op inlijving van Canada, maar dat stuitte op groot verzet : de Loyalisten waren de Revolutie nog niet vergeten, de Frans Canadezen voelden, dat hun taal in de U.S.A. verloren zou gaan en waren meer aanhangers van de monarchie. Het zelfbewustzijn der Canadese natie groeide sterk. In 1836-'37 kwam het in Upper- en Lower Canada tot oproerige akties, de "Rebellion", ter verkrijging van een "Verantwoordelijke Regering". Het had weinig gevolg, maar in Londen werd het als een noodsein beschouwd.

Premier Melbourne benoemde de radikaal lord Durham tot gouverneur en deze regelde een nieuwe instelling van één administratie voor Upper- en Lower Canada en betere, op de meerderheid ingestelde Canadese Uitvoerende Raad. Durham moest, door de oppositie in het Britse parlement, na één jaar ontslag nemen. Maar in de praktijk werd zijn werk met het gouverneurschap van zijn schoonzoon lord Elgin in 1847 voortgezet.

Toen in 1848 de oppositie een overwinning behaalde gaf Elgin hun leiders opdracht 'n regering te vormen, het eerste parlementaire ministerie van Canada (Sc 277). Elgin bracht de ultra-loyalisten in Montreal tot woede met vergoedingen voor Rebellion schade. Montreal was toen zetel der Regering, het leven van Elgin was in gevaar, het Parlements gebouw werd in brand gestoken.

Maar Elgin gaf niet toe en Londen steunde hem. Montreal kon geen regeringsstad blijven, de Wetgevende Vergadering ging om de 4 jaar naar Toronto en Quebec. De Uitvoerende Macht bleef nog in Montreal, tot de door koningin Victoria aangewezen nieuwe hoofdstad Ottawa (Sc 143, 159, 202, 257 en 442) goed uitgerust was. Eerste steenlegging voor het nieuwe parlements gebouw dateert van 1-9-1860, in 1866 werd het in gebruik genomen.

WORDT VERVOLGD

U.S.A. VERZAMELING

Ons lid de heer E.K. v.d.Ven in Hilversum wil zijn U.S.A. verzameling verkopen.

Belangstelling ? Telefoneert U met 035-12568.

TENTOONSTELLINGS NIEUWS

De Heer FMJ Sieverts won in Milaan '76 verz.brons, nadat hij in Stockholm '74 brons won.

Onze leden Mevr. M.J.Vrijaldenhoven en heren W.F. Briel en H.W. Hopman kregen op 's Gravenhage 1977" alle drie zilver voor resp. "Juliana Regina en een Britse postzegelboekjes inzending", " Atlantise Oceaan vluchten 1924-'47 en "U.S.A. Guide lines". Dit zilver geeft (of gaf reeds): recht op deelname aan Nationale tentoonstellingen.

De "jongere garde" t.w. heren Bakker en Doormalen verwierven brons, n.l. met "Precancels", Noordwijk en "U.S.A. History" in Tilburg.

In zonnig PORTUGAL zijn 3 leden present : Mevrouw Vrijaldenhoven en de heren Sieverts en Speksnijder Studiegroep USA-Canada feliciteert alle prijswinnaars, en sukses voor de "Portugal-gangers". Red.